

Publieksreacties

Foto Les Vedettes © Mina Van Elewyck

Volgens David (26) leek Café Koer tijdens het optreden van Les Vedettes 'op een vrijgezellenavond van iemand die je een heel ongelukkig huwelijk toewenst.'

'Lobotomie in majorettenpakjes,' liet een BV - die liever anoniem zou blijven - optekenen.

Sura Dohnke was wél enthousiast. 'Er was een hele dikke bij. Elke keer die op haar kont sloeg en haar witte slip toonde, viel ik bijna flauw, zo geweldig vond ik dat. Echt, ik ga bij hen solliciteren. Elke avond met je vriendinnen op een podium staan, geen noot juist moeten zingen, een paar keer op je gat slaan en daar dan nog voor betaald worden ook? Ik ben jaloers.'

Foto Trois Petits Chateaux © Mina Van Elewyck

Genoeg theater gezien? Zin in een preview?

Sluit uw ogen. Stel u voor. Jan Fabre in zijn blote piemel. Ook Wim Vandekeybus in zijn bloot gat, dansend met een andere man en met een kroontje op. Jan Decorte met piekjeshaar. Viviane De Muynck die chansons zingt in een *Who's afraid of Virginia Woolf* van Sam Bogaerts. Pico van FC De Kampioenen worstelend met Michael Pas op het podium van de KVS. Of Pol Dehert, nu *boss* van het Rits, als dandy met een leren vestje. U kan het zich maar niet voorstellen? Open uw ogen en kom vandaag om 16u naar Club Terminus. Wij hebben het allemaal op film.

Er was namelijk een tijd, ergens in de jaren tachtig, dat ook al deze grootheden jonge makers waren. Ze keerden de stadtheaters van toen de rug toe en begonnen op zichzelf. Op zoek naar authenticiteit, nieuwe visies op repertoire, de grenzen van hun lijf. Wat hebben ze bewerkstelligd waar ons theater vandaag nog steeds op teert? Wie zijn de voorvaders van de jonge makers van nu?

Toneelstof toont over de podiumkunsten van de jaren tachtig een kersverse documentaire, met vergeten beeldmateriaal en bevoorrechte getuigenissen. U bent van harte welkom. Toneelstof belooft u een hoop verrassingen.

Toneelstof, vroeg u? Toneelstof is een meerjarig project van Thersites, Vereniging van Vlaamse Podiumcritici. Elk jaar sluiten een paar van die critici zich met stagiairs wekenlang op in de kelders van het VRT-archief, waar ze telkens één decennium aan vergeten theaterpareltjes opduikelen. Die worden dan aangevuld met tientallen eigen video-interviews met makers van toen, plus een speciaal nummer van theatertijdschrift Documenta. Op het Theaterfestival worden dvd en documenta elk jaar gelanceerd met een geanimeerde discussieavond. Na de jaren zestig en zeventig is het dit jaar de beurt aan de jaren tachtig: the wonder years.

Kan u er niet bij zijn? Op www.toneelstof.be kan u de dvd bestellen, interviewtrailers bekijken, de getuigenissen over de sixties en de seventies nalezen.

The Wonder Years, Terminus, za 8/8, 16u00-17u30

TELEX

De Hiphopfilm vandaag gaat door om 18u (in de brochure staat 8u).

Hiphop Aan Zee vandaag. The CNN Crew haalt 's middags op het stationsplein de spuitbussen boven terwijl The Dynamics een breakdance-scratchingset brengen. Om 18u speelt er een film in Club Terminus en vanaf 22u slingeren Lefto, Rival, Dynamic, CNN en NSA dj-crew hun beats Café koer in.

In de kijker: *More More More... Future* van Studios Kabako/Fausting Linyekula @ Zonnebloem. Op 7/8 om 19u en 8/8 om 15u

Bij Jong Muziek is *Mari M* vandaag vervangen door *Mary & Me*.

Om 20u vanavond kan je naar de voorstelling *Wintervögelchen* van Jan Decorte/Bloetvzw. Om 20u in de loods van de NMBS.

Morgen is het om 19u prijsuitreiking Jong Muziek en Jong Theater in Club Terminus.

TAZETTE

i.s.m. CuttingEdge.be

VR 07/08 #09

Jong Werk

Foto Henri Prosper © Jo Mostert

Ergens tussen Oostende en Leffinge, diep weggestoken in de duinen, woont **Henri Prosper**. Het beweegt zich voort als een tweekoppig monstertje maar het rockt als een beest: in rochelglitter gedrenkte murderballads afgewisseld met geflipte punkpop. Mattijs Vanputte en Wouter Vanputte voederen het beestje zo nu en dan en laten het af en toe los op één of ander podium. Zoals op dat van TAZ#2009 bijvoorbeeld. Oostendenaren die er een ferme rocklap op geven. Dat kan niet slecht zijn.

Foto Nina Zaretsjnaja © Kristien Verhoeyen

'Ik heb al heel mijn leven aan het meer gewoond. Ik ken er ieder eilandje. En dan maak je een keuze, om verschillende redenen. En dat bepaalt dan de rest van je leven.' Het toneeloeuvre van Tsjechov inspireert ook jonge mensen. Dat blijkt in deze repertoireoefening van Annelore Crollet, tweedejaarsstudent aan het RITS in Brussel. Zij koos twee fragmenten en brengt die met verve, in een ontwapenend eenvoudige setting. Haar sobere maar doorleefde interpretatie laat zien wat een sterke tekst vermag en waarom klasiiekers zijn wat ze zijn, namelijk: van alle tijden.

Editoriaal

Het is warm, dat het zo warm is

Of ik snel even een editoriaal wil schrijven, vraagt de chef redactie. Het is half twaalf, Les Vedettes proberen krijsend hun hormonen te bezweren en ik wil eigenlijk gaan slapen. Ik spied rond, op zoek naar een onoplettende collega die ik deze hete aardappel in de schoot kan mikken. Links van mij hangt een fotograaf vloekend over een vastgelopen computer, rechts van mij slaat de stoom uit het brein van een zwoegende muzikrecensent. Ik heb het begrepen. Of er iemand een ideetje heeft voor een editoriaal? 'Dat het zo warm is', klinkt het loom. Goed.

Het is zo warm. En van die warmte krijgen de mensen 't zot in de kop. Ze beginnen flauw te vallen, hun handen te verbranden, twee verschillende schoenen te dragen, uitzonderlijk veel *Irish Coffees* te drinken en onzin uit te scheiden uit alle lichaamsopeningen. Hier en daar krijgt er al eentje prematuur de *blues*, en valt een ander wenend in de armen, in het vooruitzicht van het nakende afscheid. Hier en daar gaan in het redactielokaal al kledingstukken uit. Komt dat vooral niet zien.

Uw TAZette heeft het warm. De kamer waar we acht dagen geleden nog onberispelijk bijeenhokten volgens de principes van feng shui is gaandeweg geëvolueerd naar wat in mindere schrijfsels 'een gezellige chaos' pleegt te heten, om te eindigen als een impressie van de Mechelse loft van Yves Desmet nadat er door een boze De Morgenjournalist, vermomd als eenogige glazenwasser, een splinterbom in is gedropt. O weldadig fantasme. Een mens zou het er warm van krijgen.

Dat het zo warm is, in onze buik en in ons hoofd. Jules zegt 'klootzak' tegen al wat beweegt, Jo heeft het zwaar te pakken na een pakkende serenade van NvdB. De hele TAZetteploeg kweelt luidkeels mee met Leonard Cohens *Take this Waltz*. Jules komt aandragen met twee flessen cava – een zoenoffer, *the bastard*, maar we draaien hem toch collectief een tong. De chef redactie is nu spoorloos – fictieve lelijke kindjes gaan maken met jonge theatermakers, vermoeden we.

Wikipedia leert mij dat het menselijk lichaam in rust zo'n 100 watt afgeeft, en dat die warmte bij fysieke inspanning oploopt tot 150 watt. Verwanten stralen aanzienlijk meer watt naar elkaar uit, verliefde mensen scheiden genoeg warmte af om een heel arsenaal aan huishoudtoestellen te ontsteken. Op de warmte die de vijftien kameraden van de TAZette afscheiden, kon de voorbije dagen wellicht een kerncentrale draaien. Zei ik al dat het warm was? Heet, is het hier.

(Evelyne Coussens)

Verwanten Jan Goossens

Een koud vogeltje

Wintervogelchen

‘Ik wil de mensen weer omhelzen’, zei Jan Decorte in een interview met *Humo*. Na vijf jaar schrijfstilte klom Decorte uit het artistieke en persoonlijke dal en greep in de bewerking van Shakespeares blijspel *A Winter’s Tale* terug naar zijn Vlaamse, ‘kindlijke’ idioom. In tegenstelling tot het ontoegankelijk *Müller/Traktor* uit 2007 ‘kunt ge u warmen’ aan dit *Wintervogelchen*. Dat zouden wij het liefst doen diep onder de dekens en met gesloten ogen, terwijl Decorte ons zijn sprookje voorleest met de ontroerende naïviteit die hem eigen is. De encscenering slaan we zonder spijt over – maar laat de uitmuntende acteursploeg dat niet persoonlijk nemen.

Het wintervogeltje in kwestie is de Siciliaanse koningin Hermione, die door de ontrechte jaloerie van haar man in een kerker wordt ge-gooïd en sterft in het kraambed. Het pasgeboren kind moet ter dood gebracht worden maar een knecht vol mededogen brengt het naar Bohemen, waar het, onbekend met zijn afkomst, opgroeit. Een orakel brengt intussen de koning tot inkeer, maar zijn berouw komt te laat. Een hoop mozartiaans aandoende verwickelingen later volgt alsnog een – naar goede gewoonte dubbel – happy end. Shakespeares verhaal hangt volgens kenners met haken en ogen aan elkaar, maar dat is een kolfje naar Decortes hand: hij maakt met plezier gebruik van de gaten in het stuk om er zijn eigen - voornamelijk Griekse - referenties bij aan te vullen. *Wintervogelchen* roept sterke reminiscenties op aan Sophocles’ *Oedipous Rex* of Euripides’ *Bacchanten* – niet toevallig Decortes volgende project. De eigen invulling verrijkt het verhaal, schijnbaar simpel enkel in taal. De hertengeweien op het voorplan herinneren spontaan aan Claus’ *Thyestes* en plaatsen het geheel in een mythische tijd, die uitbreekt ver buiten deze van Shakespeare.

De vraag naar de meerwaarde van de encscenering is de moeilijkste. Zoals Sigrid Vinks aangaf in een interview met *De Morgen*: ‘De encscenering zit al in de schrijftuur van de tekst zelf, door zijn demonstratieve manier van vertellen.’ Dat is de nagel op de kop. De expliciete manier van spelen, bovenop de al ‘demonstratieve’ tekst, drijft de voorstelling naar de regionen van de vervreemding. Een bewuste politieke (brechtiaanse) keuze, maar wel eentje die de tederheid uit de voorstelling haalt. De volslagen zwarte kostuums van de acteurs maakt hen tot marionetten, onpersoonlijke archetypes die met één attribuut – een kroon, een baard – hun personage labelen. Psychologische diepgang is uitgesloten, de groteske acteerstijl van een – overigens briljante - Herwig Ilegems komt zo uit de commedia dell’arte. Het kindvrouwtje Sigrid Vinks blijft magisch om naar te kijken, maar ze fascineert eerder dan ze ontroert. Daarvoor wordt de ironische afstandelijkheid te prominent geïnstalleerd. Dit *Wintervogelchen*, hoe brandend ook op papier, blijft in de zaal ijskoud.

(Evelyne Coussens)

Foto Lefto © Jules Gahide

Verwanten Arno

DJ Lefto over Hiphop Aan Zee

‘Hiphop is cultuur, je moet het alleen weten’

Hiphop is een heel breed begrip. Hoe pas jij daarin?

Lefto: ‘Je hebt inderdaad meerder submilieus in de hiphop. Je hebt de hiphop die heel commercieel is en die meer om imago draait. De hiphop waar je wandelende kerstbomen ziet. En je hebt het meer artistieke gedeelte. Daarnaast heb je ook nog het meer rauwe hard-core gedeelte. Ik zit meer bij het artistieke gedeelte.’

Je bent begonnen als hiphopdeejay, maar dan ben je uitge-waaierd naar andere genres.

‘Ik denk dat alle puntjes op een bepaald moment samenkomen. Dub-step heeft echt wel met hiphop te maken. Soul en jazzfunk sowieso. Sommige house hebben zelfs met hiphop te maken, vooral dan de Detroithouse, het diepere met de soulsamples erin. Ergens heeft het allemaal met hiphop te maken. En hiphop heeft ergens wel met alles te maken. De meeste housedeejays zijn trouwens ook begonnen met hiphop.’

Je werk is dan ook heel eclectisch geworden.

‘Ja, je gaat beats maken en samples gaat halen uit verschillende genres muziek. Dat is nog steeds de essentie van hiphopbeats. Dat zijn nog steeds samples, loops en beats. En die ga je dan halen bij andere stijlen. Zo wordt je ook geïntroduceerd bij andere genres en begin je ze ook te appreciëren. Je leert de verschillende culturen en ergens pas je ze toe in je eigen cultuur. Zo komt het dat je vandaag ook hiphopfeestjes hebt waar je ook funk, soul en reggae hoort. In het Brusselse is dat ook wel ‘common’. Daarom hou ik ook van Brussel, omdat het zo eclectisch kan gaan, omdat ze geen grenzen leggen. Veel mensen denken dat Lefto enkel hiphop gaat draaien op TAZ. Waarom? Ik wil iedereen plezier laten maken.’

Maar je trekt ook veel verder dan Brussel en Oostende. Tot in Seoel, bijvoorbeeld.

‘Dat is begonnen sinds ik wat meer aandacht heb gekregen door het World Wide Festival van Giles Peterson. Daar komen veel mensen samen en die zien jou draaien. En die nemen je dan ook graag terug van waar zij zelf komen, of het nu Indonesië is of Hong Kong. Een maand erna krijg je dan een mailtje dat ze u willen hebben op een festival of een feestje. En ik ben dan zo iemand die vraagt: kan ik een week blijven? Zo kan ik ook iets van de cultuur leren.’

Past hiphop in de cultuur van Theater aan Zee?

‘Ik denk dat wel, maar je moet er wel een culturele swing aan geven. Veel mensen bekijken hiphop als iets ‘joowo’, en ‘bling bling’. Eronder zit er zoveel meer. Het is een *way of life*, gymnastiek met breakdance, kunst met graffiti, beatbox... Dat wordt vergeten. Ook door de jongere generaties die met het MTV-syndroom opgroeien en hiphop een ander imago geven, het imago van het imago. Maar dat is hiphop helemaal niet. Hiphop is cultuur, maar je moet het weten.’

Zie je invloeden tussen theater en hiphop?

‘Natuurlijk, het theater op zich kan ook een soort way of life zijn, ook voor de mensen die theater maken. Je kan de realiteit in theater echt overbrengen en dat is ook zo in hiphop. De basis van hiphop gaat over de problemen van de maatschappij. Theater is dus ook hiphop, voor mij toch. Ik ken ook heel veel mensen die met hiphop zijn begonnen en nu dansen in theaterstukken.’

Wat denk je van het hiphopprogramma van TAZ?

‘Redelijk hardcore, redelijk rauw. Rival en DYnamic zijn mannen die echt spitten, die gaan er echt voor. Een beetje tegen de maatschappij in en dat is echt wel typisch Brussel.’

(Simon Vandewalle)

Hiphop Aan Zee op 7/8. The CNN Crew haalt ‘s middags op het stationsplein de spuitbussen boven terwijl The Dynamics een breakdance-scratchingset brengen. Om 20u speelt er een film in Club Terminus en vanaf 22u slingeren Lefto, Rival, DYnamic, CNN en NSA dj-crew hun beats Café koer in. Slice!

Familiepark

De Cd&v van het theater

The Flying Karamazov Brothers

Evenementen voor het hele gezin houden ons meestal op een on-overbrugbare afstand. *The Flying Karamazov Brothers* is ook zo’n voorstelling die ons niet weet te verbazen, maar tegelijk ook niet op te veel tegenstand zal stoten. Het is de Cd&v van het theater. Als je er een gewoonte van maakt om dit soort theater op te zoeken, moet u niet wegblijven. Maar anderzijds biedt het niets uitzonderlijks om voor uit de zon te komen.

Beelddend is de voorstelling sfeervol ingevuld. Een tentje met niet te veel glitter en glammer staat symbool voor de doodgebloede carrière van een circusartiest. In deze knusse omgeving voelen we ons al snel op ons gemak en dat blijft ook de hele tijd zo. Dit is het grootste pluspunt aan het Karamazov-spektakel: het teert niet op overdreven enthousiasme en dwingt je niet tot oervervelende publieksparticipatie. Integendeel, Illie Karamazov speelt zelfs op één moment snugger met deze oververtegenwoordigde eigenschap van jeugdtheater. Het verhaaltje is niet al té veel soeps, maar wel een toffe aanzet om ons - en dan vooral de kinderen - mee te nemen in de fantastische circuswereld. Sommige delen kunnen ons fascineren, maar over het algemeen blijft het allemaal toch wat ludiek voor het ludieke. Karamazov betreedt enkel voorspelbare wegen. Op het einde vervalt Karamazov bovendien in een sentimenteel vertelsel. Het is duidelijk dat er nog een eind aan het reeds dunne verhaaltje moest gebreid worden.

De acteerprestatie van Marc Peeters is eerder vlak. Hoewel hij be-deeld is van een geweldige karakterkop, is het personage niet veel rijker dan dat wat we reeds lezen in het promotekstje. Als we lachen, is dat eerder sporadisch om daarna een lange tijd te moeten wachten op een nieuw hoogtepunt. De voorstelling is enorm wisselvallig en weet ons niet te overtuigen dat kindertheater ook onze namiddag succesvol kan invullen.

(Bregt Van Wijnendaele)

Foto’s The Flying Karamazov Brothers © Mina Van Elewycx

TAZachter de schermen: sfeerbeheer

TAZ’s hero

Het mag dan wel een fijne binnenrijm bevatten, de naam ‘sfeerbe-heer’ is enigmatisch. Wat moeten we er ons bij voorstellen? Zijn het bonkige securityleden? Of irritante betweters die de TAZ-bezoeker opleggen hoe er plezier moet gemaakt worden? Slechts één man kan ons de waarheid vertellen. Omschreven als een teddybeer en geado-reerd door alle TAZ-medewerkers, stellen wij u voor: Tom Goeminne, oppersfeerbeheerder.

‘Ik heb ook nog Werchter, Pukkelpop, Dranouter en andere grote festivals gedaan’, steekt hij van wal. ‘Theater aan Zee doe ik veel liever. Het publiek is gedistingeerder, de sfeer is gemoedelijker. Behalve incidentjes met dronkaards moeten wij nooit echt tussenkomen.’ Terwijl hij vertelt pakt hij enkele dozen pralines uit. ‘We zorgen er ook voor dat de sfeer tussen de medewerkers goed is. Gisteren was een van mijn medewerkers jarig en heb ik voor taart gezorgd, vandaag zijn het pralientjes.’ We doen de ronde met onze pralines. Overal waar we komen fleuren de gezichten op. Delphine is de laatste medewerker aan wie we een praline geven. Ze kijkt Tom geëmotioneerd aan: ‘Alles is al zo perfect en dan kom jij nog af met pralines’. Haar van gelukstranen blinkende ogen weerspiegelen maar één ding: de sfeer wordt hier optimaal beheerd.

Terwijl het voor ons nog steeds gewoon een leuk ritje op de paar-denmolen is, speurt Toms arendsoog ongemerkt café Koer af. Hij waarschuwt in zijn *walkie talkie*: ‘Dronken blonde vrouw bij de bar vooraan. Voorlopig geen incidenten. In het oog houden.’

We zetten ons even aan een tafeltje. Toms vermoeide lichaam recht zich als hij over het eerste Arno-optreden vertelt. ‘Er was 7000 man. De stress om zo’n massa op zo’n klein terrein onder controle te hou-den was groot. Normaal zijn we met 14 sfeerbeheerders, toen met iets meer, maar toch. Gelukkig verliep alles goed. Achteraf werd ik bij de korpschef van de politie Oostende geroepen die het radiover-keer tijdens het optreden beluisterd had. Ik had er wat schrik voor, maar hij zei me dat ons radioverkeer semiprofessioneel was. Een *boost* dat dat gaf! Ik heb het onmiddellijk tegen mijn medewerkers gezegd en we konden er allemaal weer tegenaan.’

Toms *walkie talkie* trekt de aandacht. Een oproep voor een dronken blonde vrouw – dezelfde die Tom al opgemerkt had – die het gezicht van de toiletjuffrouw vol gekust heeft. Tom gaat erop af. Hij neemt haar vriendelijk bij de schouders. De vrouw begint honderduit te vertellen over Marcel. Of Tom even meegaat naar haar Marcel? Hand in hand lopen ze de toiletten uit. Meete stoere beer met klein dronken vrouwtje. Marcel en Annie – zo heet de vrouw – doen niks verkeer-d. Tom bestelt een watertje voor Annie en vraagt haar niet teveel meer te drinken. ‘Ik probeer het altijd op een zachte en vriendelijke ma-nier op te lossen. Soms is een schouderklopje al voldoende om de gemoederen te bedaren.’

Achter de bar stond ook Toms vriendin. Hij heeft haar al enkele keren vermeld. ‘Ik heb veel te danken aan haar. Ze springt bij waar nodig. Zij moet het ook allemaal verdragen: dat ik de hele dag op TAZ zit, ‘s nachts werk, haar weinig zie. Daarnet zijn we samen een ijsje met slagroom gaan eten, om toch even bij elkaar te zijn.’ Liefde is... ijsjes en slagroom.

Goed verscholen schuilt in ons een authentieke *damsel in distress*. In de ruimte waar Tom ons even later mee naartoe loodst, wordt ze plots wakker. Op het eerste verdiep van de Terminus treffen we het decor van Stephen Kings *The Shining* aan: donkere, stoffige hotelkamers, afgebladderde muren, kapotte ramen, gescheurde vloerbekleding. ‘Hier sliep ik vorig jaar’, zegt Tom. Het idee alleen al bezorgt ons kip-penvel. Tom toont ons een kapotte ruit: ‘Vannacht is er bezoek over de vloer geweest. Ik heb hen enkel nog zien weglopen.’ De *damsel* in ons wil een zuchtend *‘you’re my hero’* slaken, maar we snoeren haar kordaat de mond. Als Tom plots wegspurt en ik alleen achterblijf in een donkere, stoffige gang, komt de *damsel in distress* acuut naar boven. Een dronken vrouw is buiten bewustzijn bij de bar. Tom komt ter plaatse, belt de politie en laat haar afvoeren. Hij vliegt over en weer en roept me toe: ‘Het wordt druk, ik zal je moeten laten’. We blijven alleen achter. Gedachten aan de bedreigende spookgangen van daarnet. Geen brede rug meer die ons de weg toont. De woorden borrelen in ons op en we hebben niet meer de kracht om ze tegen te houden: ‘*Tom, you’re TAZ’s hero’*.

(Annelore Debruyne)